

SANT CRIST D'IGUALADA – 2023

Santa Maria d'Igualada, 11-4-2023

Mn. Xavier Bisbal, rector *in solidum* d'aquesta parròquia de Santa Maria,
Mn. Eduard Flores, també rector *in solidum* d'aquesta parròquia
i arxipreste de l'Anoia-Segarra,
Germans preveres i diaca,
Sr. Alcalde i Srs. Regidors,
Priors del Sant Crist,
Fundació del Sant Crist.
Germans, tots, fills estimats de Déu.

Han passat quatre-cents trenta-tres anys des d'aquell 20 d'abril, Divendres Sant, de 1590, quan s'escaigué el Prodigí de la suor de sang del Sant Crist d'Igualada. Fou a la capella del Roser on es va manifestar aquest signe sorprenent, del qual foren testimonis la noia Coloma i la viuda Massarda, i molts d'altres que ho comprovaren amb els seus propis ulls. Han passat, doncs, més de quatre centúries d'aquell fet i, avui, dimarts de l'octava de Pasqua del 2023, l'església de Santa Maria ha tornat a omplir-se amb tots nosaltres que, amb devoció i agraïment, celebrem la festa del Sant Crist d'Igualada. El temps transcorregut no ha pogut apagar la memòria del que s'esdevingué a l'esglesiola del Roser. La vostra estima al Sant Crist, estimats igualadins, l'expresseu, però, no sols el dia de la festa, sinó que s'estén durant tot l'any. Seguint la tradició dels vostres avantpassats, la vostra fidelitat al qui és representat en la sagrada imatge ha marcat profundament la ciutat d'Igualada, tant en l'àmbit religiós com social. Que no defalleixi mai la vostra fidelitat al Sant Crist, com el venerable bisbe Josep Torras i Bages exhortava, l'any 1900, en la seva carta pastoral als igualadins intitulada *Espòs de Sang*: «Guardeu fidelitat al celestial Espòs de les vostres ànimes, conserveu la seva llei de l'amor en vostre cor, no cregueu altre evangeli que el seu. Cadascú mira per ell, fora de Jesucrist, que mira per tothom i per tothom morí; per això li diem l'Espòs de Sang.»

Aquesta vol ser també la meua paraula en la celebració de la Pasqua Igualadina d'aquest any: fidelitat al Sant Crist, que ha vetllat sobre la capital de l'Anoia i sobre tots els qui hi viuen, com una mare que té sempre l'ai al cor pels seus fills. Ho sabeu prou bé, tots vosaltres, per experiència pròpia, que tantes vegades us heu vist assistits per la santa imatge en les vostres tribulacions i necessitats.

El perill més gran contra la fidelitat al Sant Crist seria, al meu entendre, la pèrdua del coneixement de la identitat profunda del qui és representat en la sacra imatge. Per això, intentem una vegada més adreçar atentament la nostra mirada per contemplar des del cor la imatge que representa Jesús en el moment d'expirar a la creu, amb una expressió en el seu rostre que mostra serenitat, bellesa i majestat: el cap està inclinat al costat dret; els ulls, closos; la boca, entreoberta; el cos és tot llatzerat; la nafra oberta del costat, sagnant, com la de les mans i la del peu dret que reposa damunt l'esquerre. Aquesta venerable imatge expressa eloqüentment la fe cristiana, la fe d'un poble que al llarg dels

segles reconeix que el seu Redemptor, el seu Senyor fou crucificat. Els cristians, seguint sant Pau, solament podem dir: *Quant a mi, Déu me'n guard de gloriar-me de res, si no és la creu de nostre Senyor Jesucrist* (Ga 2,20). En la creu de Jesús de Natzaret s'ha mostrat de manera plena i definitiva l'amor misericordiós de Déu a favor de la humanitat. Per això, l'Església adreça a la creu de Crist expressions molt tendres i emotives: «creu beneïda», «creu gloriosa», «creu admirable», «arbre formós i refulgent», «arbre sant», «arbre de la vida», «senyera admirable de la victòria de Crist». Ben mirat, no té res d'estrany que en plena Pasqua nosaltres tornem a mirar Crist crucificat en la seva santa imatge d'Igualada, perquè el crucificat és, al mateix temps, el ressuscitat. En les aparicions de Jesús ressuscitat, tal com llegim en els evangelis, el Mestre no amaga les seves ferides, sinó que les mostra, ja que són les nafres glorioses que descobreixen la lluita de de l'«espòs de sang» en la batalla per alliberar la seva esposa, l'Església, amb tots els qui al llarg dels segles en ell creuen, en ell esperen i a ell estimen.

La identitat del qui és representat en la imatge del crucifix és clara. No és un mer símbol d'actituds i valors, encara que també ho és, i plenament: en ell resideix tot el que de servei, donació, amor, justícia i pau es pugui trobar en el món. Ni és tampoc, en la seva identitat pregonada, un pur producte cultural que ens dona ocasió per a fer una celebració amb unes tradicions rebudes, si bé la bellesa de la celebració i de les tradicions entorn del Sant Crist no tenen res a envejar a altres commemoracions de diferents àmbits. No: el qui és representat en la imatge del nostre Sant Crist no és un simple personatge del passat, ans és viu i present en la celebració de l'Eucaristia, ara i aquí, present en el cor de tots els qui creuen en ell, present en els qui sofreixen en el seu cos i en el seu esperit, present en els qui lluiten per un món més just, un món segons la voluntat de Déu, present enmig dels esdeveniments humans com a Senyor del món i de la història.

Certament, la festa del Sant Crist tan sols es pot entendre d'una manera plena des de la fe cristiana, la qual és molt més que una simple tradició cultural que hem rebut. Ser cristià significa tenir l'experiència del trobament amb Jesucrist viu. El sant pare Francesc, en una carta apostòlica sobre la litúrgia catòlica, afirma: «La fe cristiana, o és una trobada amb Jesús ressuscitat o no és.» El Papa, tot parlant de la litúrgia, ens convida a examinar la nostra fe, perquè la celebració cristiana solament es pot entendre i viure amb fruïció des de la fe. Per a ell és clar que el trobament amb Jesús ressuscitat és la identitat més profunda d'un cristià, fins al punt que, si aquest trobament no és viscut, la fe cristiana s'esvaeix. És bo de repetir una vegada més les paraules sàvies i clares de Benet XVI: «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (*Deus caritas est*, 1).

Els camins de trobament amb Crist són molt diversos, tants com d'únics i irrepetibles som els individus. Evidentment, la devoció i estima al Sant Crist d'Igualada ha estat i és ocasió de trobament de molts amb Jesús viu, mort i ressuscitat, present en la seva Església i enmig del món, però tots hem d'avançar encara més en l'experiència de trobament amb Jesucrist. Perquè el podríem donar per suposat, aquest trobament o,

encara pitjor, no considerar-lo necessari. Preguntem-nos, doncs: quins són els signes del veritable trobament amb Crist? Deixem que ens ho respongui el Sant Pare: «La joia de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (EG, 1). La joia, la pau, el sentit de la vida, l'obertura a Déu i als altres, l'estat de gràcia: aquests són, estimats germans, els signes en el cor i en l'actuació del qui s'ha trobat amb Jesús viu. I un altre signe que és bo d'afegir-hi: qui té la coneixença de la trobada amb Jesucrist no pot cessar de donar-lo a conèixer als altres. La comunió amb el Senyor és com una llum o com un foc en el cor d'una persona, de tal manera que no pot deixar d'il·luminar i encendre els cors d'altres que troba en el seu camí.

L'evangeli que hem escoltat en la Pasqua Igualadina ens duu al relat del trobament de Maria Magdalena amb Jesús ressuscitat. Ell pronuncia el seu nom: *Maria!*; i ho fa com ningú no és capaç de pronunciar-lo. Ella, per la seva banda, té un cor encès d'amor per Jesús; se li podien aplicar aquelles paraules del càntic dels càntics: *Cerco el qui estima la meva ànima!* (3,2). Això ens ensenya que, per a poder accedir a Jesús, són necessaris tant la fe com l'amor per ell. De fet, celebrar la festa del Sant Crist d'Igualada és tornar, any rere any, a fer present l'amor de Déu, manifestat plenament en Crist mort i ressuscitat, amb un missatge clar, el mateix que expressava sant Pau: *el Fill de Déu, que em va estimar i es oferir a si mateix per mi* (Ga 2,20). Ell solament espera, de part nostra, un cor que tingui veritable set d'amor i de veritat. L'amor del Crist, viu i present entre nosaltres, es vol vessar en els nostres cors, per poder arribar a la de tants i tants germans que encara no el coneixen. ¿Serem capaços de passar de puntetes i no mirar-lo amb fe i amor? Que el Senyor no ho vulgui, sinó que tots nosaltres, ben sincerament, li diguem una vegada més: «Amb més fe cada vegada / i amb accents de nou fervor, / adorem, oh Redemptor, / vostra Imatge d'Igualada.»